

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 8

Kosto

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Kosto

Huippuvuorten yöt 8

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

SAGA Egmont

Kosto – Huippuvuorten yöt 8

Translated by Saga Egmont

Edited by Salla Korpela

Original title: *Hevnen*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Copyright ©2016, 2025 Ellinor Rafaelsen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221571

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

KESKEISIÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	– nuori nainen Tromssasta
HARALD HAVRE	– kaivosinsinööri
BENEDIKTE HAVRE	– naimisissa Haraldin kanssa
JACOB HAVRE	– Benedikten ja Mattiaksen poika
MATTIAS LIND	– yrittäjä
ODDVAR THYGESEN	– kirjakauppias Bergenissä
HELGA JA LINUS HAVRE	– Benedikten appivanhemmat

1

BERGEN, SYYSKUU 1921

Helga Havre seisoi olohuoneen ikkunan ääressä ja katseli pientä puutarhaa talon takana. Syyskuu oli vuoden ensimmäinen syyskuukausi, mutta mikään ei vielä viitannut kesän päättymiseen. Leuto sää oli jo pitkään hellinyt Bergenin asukkaita miellyttävillä lämpötiloilla, ja vaikka sadekuurot saattoivat kestää kauan ja olla rankkoja, viime viikkoina oli ollut pääasiassa aurinkoista.

– Hän on todella toipunut.

Helga Havre nosti hieman verhoa ja katsoi Benedikteä, joka istui Toran kanssa omenapuun alla valkoiseksi maalatulla penkillä. Lastenvaunut oli asetettu heidän eteensä, ja Benedikte istui toinen käsi vaunujen kahvalla ja työnteli niitä hitaasti edestakaisin.

– Tällä Torgunn Brekkellä näyttää olevan häneen hyvä vaikutus.

– Aivan... kenties.

Linus Havre istui korituolissaan ja poltti pitkää, kaarevaa meripihkapiippua ja luki päivän Bergens Tidendeä. Hän ei näyttänyt

olevan erityisen kiinnostunut Benediktestä eikä uudesta narvikilaisesta lastenhoitajasta.

– En ole koskaan ollut mitenkään hyvilläni siitä, että Harald nai Benedikten, Helga jatkoi päästäen verhon laskeutumaan ikkunan eteen, – mutta kun heistä kerran tuli pari, meidän on yritettävä hyväksyä hänet nyt, kun heillä on poika, joka voi jatkaa sukumme nimeä tuleviin sukupolviin.

– Niin...

Linus oli aina ollut perheen päämies, mutta hän ei paljoa puhunut. Kun hän sanoi jotain, se oli yleensä jotain painavaa, jotain, mitä hän piti tärkeänä. Kaikki muu oli löysää ja turhaa hölynpölyä. Linusta ärsytti suuresti, kun hänet keskeytettiin höpötyksellä, kun hän yritti uppoutua sanomalehteen tai kirjaan. Helga tiesi sen, mutta hänen *oli* puhuttava siitä, mikä häntä painoi.

– Harald ilahtuu, kun kirjoitan hänelle ja kerron, että Benediktellä menee hyvin, hän jatkoi välittämättä miehensä ilmeisestä halusta tulla jätetyksi rauhaan. – Hän vaikutti niin huolestuneelta kirjeessä, jonka hän lähetti tytön mukana. Hän arveli, että Benedikten mieli oli järkkynyt, mutta nyt ei vaikuta siltä.

Helga nyökkäsi itsekseen. – Tämän Torgunn Brekken palkkaaminen oli viisas valinta. Hän on hyvä lastenhoitaja ja hänellä on erityinen kyky nostaa Benedikte raskaista aatoksistaan. Oletko huomannut sen?

– Helga! Yritän lukea sanomalehteä!

Linus laski lehden ja katsoi ärtyneenä vaimoaan silmälasiansa yli.

– Kyllä, ymmärrän sen, Helga vastasi suipistaen huuliaan. – Et koskaan osoita mitään kiinnostusta...

– Helga!

Helga vaiken. Sitten hän meni eteiseen ja haki takkinsa.

– Siren... Sano miehelleni, että olen lähtenyt teelle Fjellveienille Hågensenin lesken luo, hän sanoi palvelijattarelle, joka oli kiillottamassa porraskaiteita. Sitten Helga katosi syysaurinkoon.

Helga Havre ei ollut ainut, joka oli huomannut, että Benedikte oli toipunut yllättävän nopeasti sen jälkeen, kun Tora oli palkattu lastenhoitajaksi. Tora oli huomannut sen myös, ja hän oli iloinen nähdessään, miten hänen ystävänsä voimistui päivä päivältä.

– Hän seisoi olohuoneen verhojen takana katselemassa meitä, Tora sanoi ja vilkaisi ikkunoita, joista näkyi pieneen puutarhaan.

– Kuka? penkillä istuva Benedikte kysyi ja heijasi Jacobin vauvoja, jotta saisi lapsen nukahtamaan.

– Anoppisi. Rouva Havre.

– Jaa, niin... Hän seuraa minua. Joskus tunnen itseni vangiksi, aivan kuin hän tarkkailisi jokaista askeltani siinä pelossa, että pääsisin pakoon tästä vankilasta.

– Siltäkö sinusta tuntuu? Että tämä on vankila?

– Tietenkin, Benedikte vastasi. – Tämä ei ole minun kotini. Tämä on heidän kotinsa, Helgan ja Linuksen koti. Minun kotini on Fjellveienillä. Sekään ei tosin ole minun kotini. Talo kuului appiukkoni veljelle, jonka Harald peri. Talon joka nurkka ja kolo huokuu Havren perhettä. En ole sisustanut sitä itse, eikä laati-koissa ja kaapeissa ole minun hopeaesineitäni tai kristallejani. Siellä on perheen tavaroita.

Benedikten ääneen tuli katkera sävy, kun hän sanoi sanan perhe.

– Miksi et asu siellä?

– Koska Harald ei halua antaa minulle avainta. Hän päätti, että minun on asuttava täällä, jotta hänen vanhempansa voivat pitää minua silmällä.

– Mutta miksi?
– Koska hän pelkää, että Mattias löytää minut ja että käytämme Fjellveienin taloa lemmenpesänä, Benedikte vastasi katkeransuloinen hymy huulillaan.

– Onpa typerää! Mattias ei ole täällä Bergenissä.

– Ei...

Benedikte vilkaisi vaunuun ja huomasi, että Jacob oli nukahtanut. – Kuka tietää, missä *hän* on?

Benedikte nousi, siirsi vaunut varjoon ja istuutui uudelleen.

He istuivat hetken hiljaa, sitten Tora kysyi hitaasti:

– Jos Mattias olisi ollut täällä Bergenissä... mitä olisit tehnyt?

– Olisin mennyt hänen luokseen. Olisin sanonut hänelle, että rakastan häntä!

Benedikte päästi pitkän huokauksen. – Mutta en tiedä, halu-aako hän minua enää.

– Entä jos haluaisi?

– Jättäisin mielelläni kaiken tämän.

Benedikte osoitti kädellään taloa ja puutarhaa. – Eihän tämä kuitenkaan ole minun.

– Entä Jacob?

– Ottaisin hänet tietysti mukaani. Hänhän on Mattiaksen lapsi.

Tämän Benedikte kuiskasi hiljaa kuin peläten, että heitä ympäröivillä pensailla ja puilla oli korvat.

– Entä jos herra ja rouva Havre vastustaisivat?

– Eivät he vastustaisi.

Benedikte hymyili, ikään kuin ajatus olisi täyttänyt hänet vahingonilolla. – Jos Mattias olisi täällä ja jos hän haluaisi minut, en epäröisi kertoa totuutta noille kahdelle. He tietysti ajaisivat

meidät pois. Harald joutuisi tietenkin eroamaan minusta, ja he riistäisivät... kuten Harald pelkää... häneltä perinnön.

Benedikte hymyili, kovaa, kylmää hymyä. – Ja sepä vasta minua ilahduttaisi!

He istuivat hetken aikaa hiljaa, kunnes Tora rikkoi hiljaisuuden ja sanoi:

– Etkö usko heidän epäilevän, ettei Jacob ole Havren sukua?

– En ollenkaan, Benedikte vastasi. – Se, että hänellä on ruskeat silmät eikä harmaat, kuten Haraldilla ja hänen isällään, on minun ja perheeni peruja. Äidillänikin oli ruskeat silmät. Se on sentään onni kaiken tämän kurjuuden keskellä. Pojan silmät eivät todista, että hänellä on eri isä.

Benedikte huokaisi. – Et arvaa, miten pelästyin, kun tajusin olevani raskaana!

Tuli taas hiljaista, sitten Tora kysyi:

– Millaista mahtaa tulla sitten, kun Harald muuttaa takaisin Bergeniin ja te asutte täällä yhdessä?

– Siitä tulee yhtä helvettiä, Benedikte vastasi, ja se sai Toran katsomaan häntä kauhuissaan. Oli epätavallista kuulla Benedikten puhuvan niin kovaan ääneen ja yhtä epätavallista, että hän käytti voimasanoja.

– Miksi niin arvelet?

– Koska niin hän itse sanoi.

Benedikte pyyhkäisi silmiään. – Minun on kerrottava sinulle jotakin, Tora... jotakin, mitä en ole sanonut aiemmin, koska tuskin uskallan ajatellakaan, että se voisi olla totta.

– Mitä?

– Kun tulin tänne Huippuvuorilta, Harald lähetti mukanani kirjeen vanhemmilleen. En lukenut kirjettä, mutta nyt tajuan,

että minun olisi pitänyt avata kuori ja lukea kirje. Eikä antaa sitä eteenpäin.

– Mitä kirjeessä sanottiin?

– En ole itse lukenut kirjettä, mutta anoppini kertoi Haraldin kirjoittaneen, että olen mieleltäni tasapainoton ja että hän panee heidät sen vuoksi vastuuseen Jacobista.

Benedikte katsoi Toraä tarkasti. – Mitä arvelet? Luulen, että hän yrittää synnyttää vaikutelman, että olen tulossa hulluksi. Että en ole järjissäni. Ja tiedätkö... Luulen, että juuri sitä hän yrittää. Saada minut järjiltäni. Sinulla ei ole aavistustakaan, millainen hän oli Longyear Cityssä. Hän mielisteli ja hymyili ja oli täydellinen aviomies ulospäin. Mutta kun olin hänen kanssaan kahden... Jos hän ei ollut kuin en olisi paikalla ollenkaan, hän haukkui minut pataluhaksi, pilkkasi ja ivasi. Kun Jacob itki yöllä, Harald vaati hiljaisuutta ja syytti minua, että pidin vauvaa hereillä vain ärsyttääkseni häntä. Voitko kuvitella?

– Mieshän on hullu, Tora sanoi järkyttyneenä.

– Aivan, niin minustakin. Siksi pelkään niin paljon tulevaisuutta. En tiedä, mitä hän keksii. Hän vihaa sekä minua että lasta, mutta ei halua erota, koska saattaisi perheensä häpeään ja menettäisi perintönsä. Ja minä... en selviä yksin...

– Kunpa taas löytäisit Mattiaksen, Tora sanoi ja huokaisi ras-
kaasti.

– Niin...

Benedikte nyökkäsi. Sitten hän äkkiä hymyili. – Mutta ei puhuta minusta enää. Entä sinä, Tora?

Tora oli kertonut Tromssassa viettämästään ajasta, Antonin kuolemasta ja ajasta sen jälkeen. Hän ei ollut salannut mitään vaan oli puhunut avoimesti Kittystä ja varkauksista, siitä, miten ystävän huono maine oli vaikuttanut myös häneen, ja Gullen

Sakariassenista ja hänen kuolemaansa liittyneestä draamasta. Benedikten ei ollut vaikea ymmärtää, miksi Tora oli lähtenyt Tromsasta.

- Miksi päätit tulla Bergeniin? Benedikte kysyi.
- Jaa, en tiedä. Ehkä toivoin tapaavani sinut uudelleen.
- Olen hyvilläni, että tulit tänne.
- Niin minäkin.

Tora hymyili.

– Entä Oddvar Thygesen, Benedikte kysyi, – oletko puhunut hänen kanssaan sen jälkeen, kun muutit pois?

- Olen.

Tora katsoi käsiään ja nyppi lohjennutta kynttä. – Kävin yhtenä päivänä kirjakaupassa, kun olin Jacobin kanssa kävelyllä ja sinä olit lepäämässä.

- Miten se sujui?
- Hyvin.

Tora antoi katseensa harhailla jo kauan sitten kuolleissa alpiruusuissa, jotka erottivat pihan naapurista. – Oddvar on ihana mies. Niin kovin ystävällinen. En ymmärrä, miksen voi mennä hänen kanssaan naimisiin. Silloin kaikki olisi niin paljon helpompaa.

– Ei minulle, Benedikte sanoi hieman surullisena. – Silloin et istuisi tässä...

– Sittenhän voisit muuttaa meidän luoksemme, Tora hymyili.

– Sandvigenin suureen taloon.

- Mutta sinä et olisi onnellinen, Tora. Et ilman rakkautta.
- Tiedän.

Tora huokaisi. – En ymmärrä, miksen voi rakastaa niin hyvää miestä!

- Ehkä hän on *liiankin* hyvä. Niin hyvä, että on jo tylsä.

Toivo ja epätoivo vuorottelevat koukuttavan historiallisen sarjan 8. osassa.

Tora on pestautunut lastenhoitajaksi Havrejen taloon tekaistun identiteetin turvin. Benedikte on haltioissaan saatuaan lähelleen ystävän ja liittolaisen – kylmäkiskoisten appivanhempien talossa on viimein joku, joka pitää Benedikten puolia.

Ystävysten onni ei kuitenkaan kestä kauaa, sillä huhut Toran olinpaikasta ovat kantautuneet Huippuvuorille. Naisten tietämättä Benedikten aviomies Harald nousee syksyn viimeiseen laivaan ja suuntaa kohti Bergenää. Haraldilla on vaimonsa varalle kylmävävä suunnitelma, ja Toran on riskeerattava kaikki pelastaakseen itsensä ja ystävänsä.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta historiallisesta Huippuvuorten yöt -sarjasta. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta revontulien loisteeseen.